השד והמכשפה

סיפור ערבי

מוקדם בבוקר השד אילביס ישב בצד הדרך ובדאגה הביט על חנות משי ממול. אישה זקנה ניגשה אליו ושאלה מדוע הוא מודאג כל כך.
"איך להסביר לך" ענה אילביס "אני יושב כאן וחושב.. כמה שצרות גרמתי כאן בסביבה! ועכשיו, איך שלא אנסה, אינני יכול לשנות את אושרו של הסוחר הזה. הוא ואשתו אוהבים כאילו רק עתה התחתנו ומהחתונה שלהם עברו כבר שנים אחדות."
"כן, כן. אתה מסכן, לא יודע כבר איך לגרום צרות לאנשים" התגרה הזקנה באילביס.
"איך לא יודע?" נעלב השד "ואולי את תלמדי אותי?"
"מדוע שלא אלמד? אלמד ברצון רב" אמרה המכשפה הזקנה "תבוא הנה בערב ותראה במו עיניך באיזו זריזות אצליח שם איפה שאתה העלית חרס."
ובלי להמתין לתשובה הזקנה הלכה הביתה. שם היא שינתה את עצמה. אישה זקנה ומרופטת לבשה צורה של גברת מסודרת ומכובדת. התרחצה היטב ומרחה פנים וצוואר כדי לרכך את העור, התבשמה ולבשה בגדים כה יפים שנשים רבות היו מקנאות בה. אחר כך הלכה באיטיות בדרך אל החנות מלאה סחורה יקרה.
הסוחר הצעיר הרגיש מיד בלקוחה

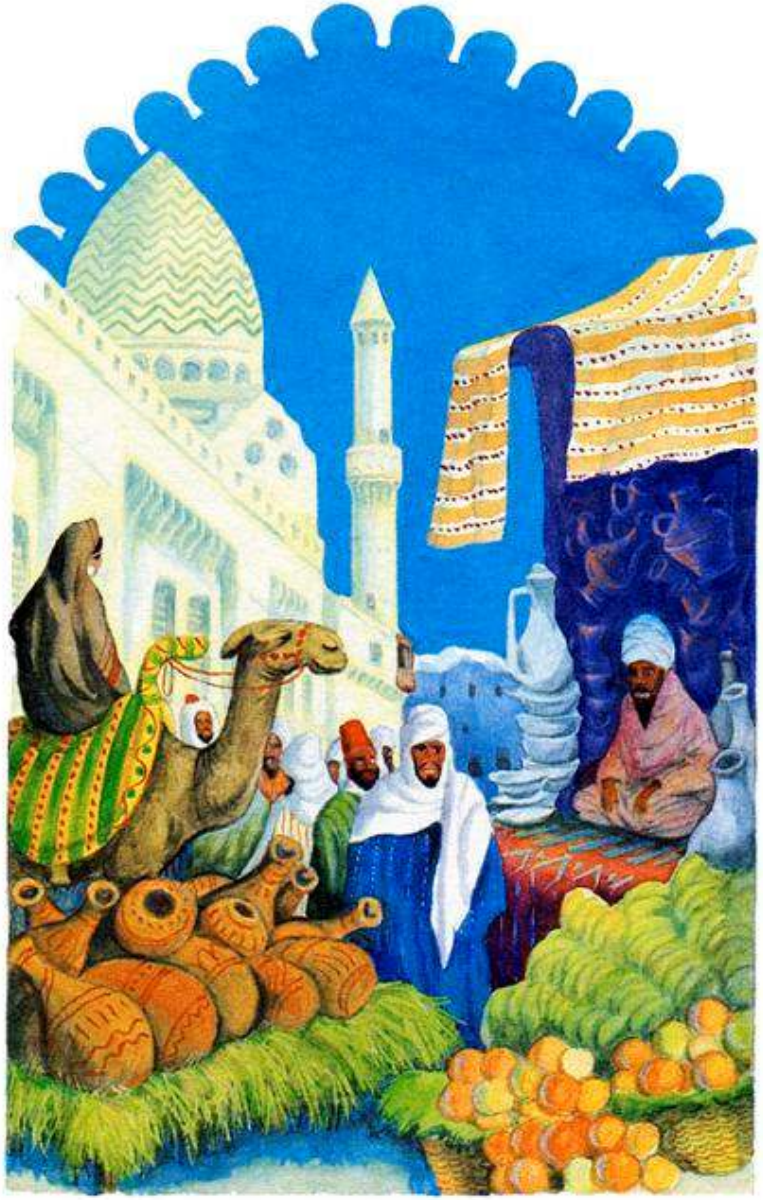

העשירה ובא לקראתה, משתחווה, מחייך, מוכן לשרת.
הוא הושיב את האישה על שטיח יפה ורך, המיועד ללקוחות מכובדים, והציע לה סיגריה. האישה התיישבה בנחת וביקשה להראות לה את בדי המשי היקרים ביותר.
"ברצון רב, גברתי" והסוחר התחיל להוריד מהאצטבאות גלילי משי עדין ופרש אותם לפני הלקוחה. היא בקפידה בדקה את המשי הרבגוני ושמה בצד שני גלילים עם ציורי פרחים מיוחדים.
אחר כך ביקשה עצה של הסוחר איזה מהם כדאי לקנות. הוא התלבט והשתדל לייעץ לפי טעמה.
"למי את קונה את הבד?" שאל "לנערה או לאישה מבוגרת?" שאל אותה.

"במילים אחרות אתה רוצה לדעת האם בשביל עצמי או לקרובה צעירה שלי?" חייכה הזקנה "למען האמת אני קונה לאישה שאינני מכירה אותה. היא כבר נשואה, אך לצערי הבן שלי התאהב בה. הוא זה שביקש ממני לבחור לה בד משי."

המכשפה הזקנה חיכתה שהסוחר יקלוט היטב את דבריה ואחר כך נאנחה בדאגה "תאמין לי, לב שלי נקרע כשאני מביטה עליו. הבן שלי מפזר סתם כספים על אישה נשואה, כשקל יהיה לו למצוא נערה ממשפחה טובה ולשמח אותי לעת זקנה."

הסוחר אמר מילים של השתתפות בדאגותיה ודברי ניחום, אחר כך יעץ איזה דוגמה לבחור וחתך את מידת הבד הדרושה. הוא יצא כדי להביא ניר אריזה. הזקנה ניצלה זאת ונגעה בבדל הסיגריה בפיסת המשי החתוך. מיד אחר כך התחילה לנשוף על הבד המעשן ולהתנצל על רשלנותה, שהיא התוצאה של הדאגות. ושוב התלוננה על הבן, שבמקום למצוא לו בת מתאימה מנסה להתקשר עם אישה נשואה.

לסוחר לא נשאר אלא לבטא שוב את השתתפות בצרתה. הוא רצה להכין לה מידת משי נוספת, אך הזקנה לא הסכימה. למזלה החור בבד היה רק בקצה ואפשר יהיה לחתוך את הבד סביבו.

הסוחר לא התעקש, סגר את העסקה והזקנה שמה את החבילה תחת הצעיף שלה והלכה מהחנות.

היא הלכה עוד קצת בדרך, עד שהגיעה לבית שבו חי סוחר המשי. שם דפקה בדלת ואשתו של הסוחר יצאה לקראתה.
"בוקר טוב, יקירתי" אמרה הזקנה בחיוך "הלכתי הרבה היום ואני ממש נופלת מרגליי. תרשי לי לנוח כאן קצת וללגום קצת מים."
"אבל בהחלט, דודה" אמרה האישה הצעירה "כנסי ושבי כאן" והיא הלכה מיד להביא מים לאורחת.
כשהאישה רק יצאה, המכשפה הזקנה הוציאה את חבילת המשי הארוז ושמה אותה בין הכריות שעל הספה. אחר כך שתתה את המים שהביאה לה האישה, הן החליפו דברי נימוס והזקנה הלכה הלאה.

בערב הסוחר סגר את החנות וחזר הביתה. כרגיל התיישב קודם בסלון, כדי לנוח לפני הארוחה. תוך כדי כך הזיז את הכריות כדי לשבת ביתר נוחיות ופתאום ראה את החבילה. כנראה אשתו עשתה קניות היום, חשב, ותוך האכילה שאל האם הייתה בשוק ומה קנתה.
"לא היה לי זמן ללכת לשוק" אמרה "הייתי עסוקה יום שלם, הסתובבתי כמו סנאי בגלגל שלו" התלוננה.
"ובאו איזה אורחים?"
"לא" ענתה האישה "רק אישה זקנה אחת נכנסה לשתות מים ולנוח. חוץ מזה לא בא אף אחד."
"אז כנראה היא זו ששכחה את החבילה. בואי ונראה האם אין שם

משהו שעלול להתקלקל."
הם גמרו את הארוחה, האישה נכנסה למטבח ובעלה חזר לסלון כדי לראות מה יש בחבילה. הוא פתח את הניר, וכשראה את תוכנה תחושה קשה בא לחזהו. בלב כבד הוא פתח את חבילת המשי, ראה את החור החרוך בקצה ונראה לו כאילו נשמעו באוזניו כל צופרי גיהנום, המודיעים לעולם את בגידתה של אשתו.
אללה גדול! אז היא זו, האישה שלו, היא אותה האישה שבן של הזקנה מבזבז עליה את גילו הצעיר ואת כספו! היא! היא!
בכעס גדול הוא רץ למטבח והתחיל להכות את אשתו ולצעוק:
"טיפשה, בוגדנית, פרוצה!"
לשווא המסכנה התגוננה, הכחישה, בכתה, נשבעה בכל הקדוש שבשמיים ועל הארץ שהיא לא אשמה, שבעלה מחשיד אותה שלא בצדק. אך ככל שהיא בכתה יותר והתחננה לרחמים, כך הוא קילל והרביץ יותר למסכנה.
הוא שבר כל מה שרק ניתן היה לשבור בבית והבהיל את כל השכנים ואפילו את עוברי האורח. קהל רב התאסף לפני הבית. כולם חשבו שדעתו של הסוחר נטרפה עליו.
"נו איך?" שאלה המכשפה הזקנה את השד אילביס על המהומה אותה היא גרמה "מה תגיד למבצע שלי?"
"עבודה נהדרת!" קרא השד "יוצאת מהכלל! כל שדי הגיהנום לא היו יכולים לעשות כזו!"

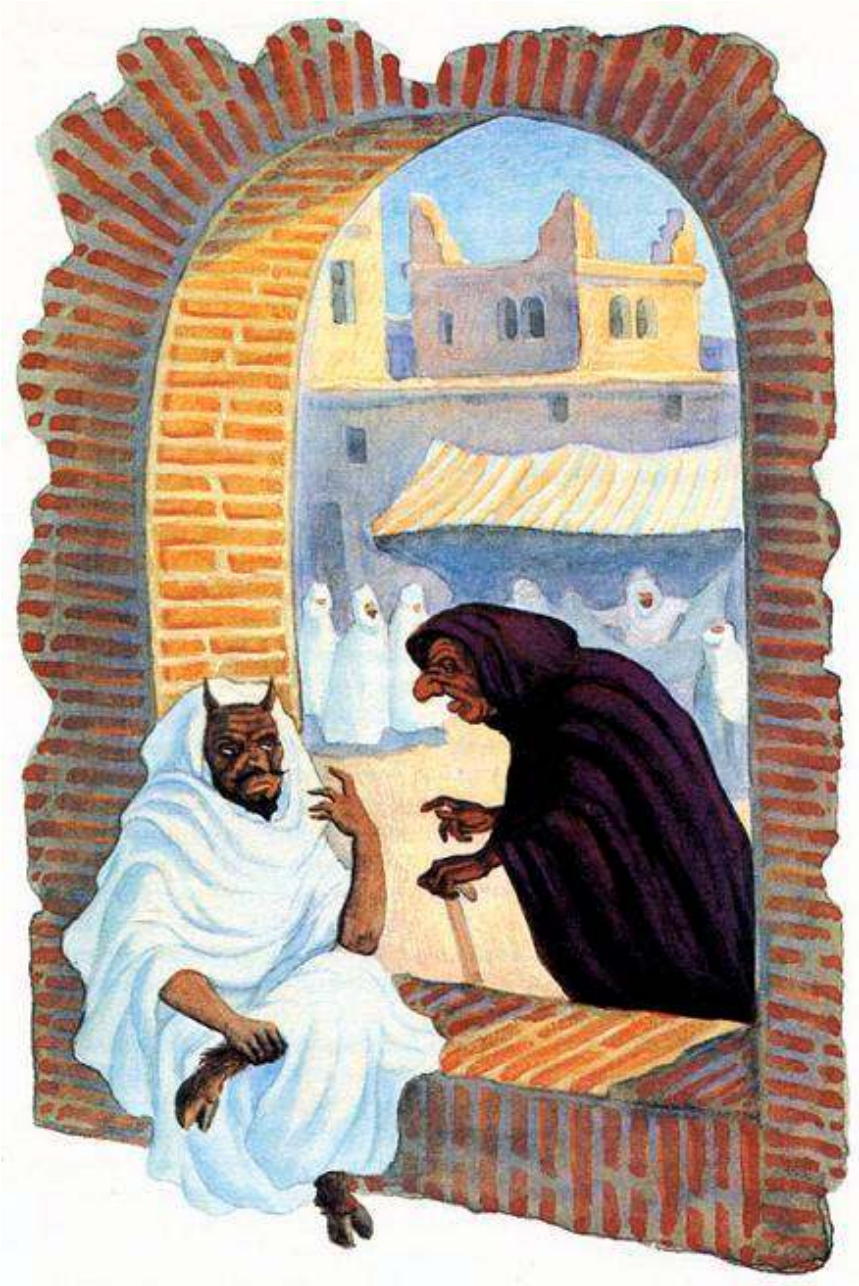

"בוודאי!"גיחכה הזקנה "ומה תגיד אם עכשיו, כפי שהצלחתי להרוס את האושר והאהבה שלהם, אפייס ביניהם, והם יהיו שוב מאוהבים ומאושרים כפי שהיו קודם?"

"הו-הו-הו!" התחיל לצחוק השד אילביס "לא רק את, אבל כל המלאכים שבשמיים לא יצליחו לעשות נס כזה."

"אז תראה" אמרה המכשפה הזקנה "בוא מחר בצהריים ותצטרך לבלוע בבושה את מה שאמרת כעת." והיא הפנתה לו את גבה וחזרה הביתה.

בבוקר שוב התלבשה, כמו בפעם קודמת, בבגדים יפים ועשירים, והלכה אל חנות סוחר המשי. הפעם הוא לא יצא לקראתה. הוא היה שקוע במרה שחורה. הזקנה ראתה שהפנים

הצעירים שלו חמורים כמו ענני סערה.
היא ניגשה אליו ואמרה:
"בוקר טוב, בני. לא הצלחתי עם חתיכת המשי שקניתי אצלך. בהתחלה שרפתי בה חור, ואחר כך שכחתי אותה כשנחתי אצלך בבית. אינך יכול לתאר לעצמך איך כעס עלי הבן שלי. הוא התכוון לתת את הבד במתנה לאהובה שלו אתמול בערב. כשהלכתי מכאן אתמול כמעט וקיבלתי מכת שמש. חיפשתי מקום בו אוכל לשתות קצת מים. למזלי שמתי לב לאיזה בית נכנסתי. אשתך קיבלה אותי כל כך יפה.."
הסוחר, שבהתחלה שמע את דבריה בחצי אוזן, התעורר פתאום.
"לא צריך לדבר על זוטות כאלה גברתי" אמר והתחיל להשתחוות כמו פעם
"כלומר באת לקבל את החבילה שלך?"
"כן, בני. אוך, כמה חם עכשיו! ואני ממש נמאסה. אולי מי מהעוזרים שלך ילך ויביא את החבילה ואני אשב כאן קצת להינפש."
"כמובן גברתי! איך לא חשבתי על כך קודם!"
והסוחר תמך את הזקנה במרפק, הוביל אותה לספה רכה ועם צהלה בלבו הוסיף:
"שבי כאן בנחת, גברתי, ואני ארוץ בעצמי ואביא את החבילה. אני יודע איפה למצוא אותו."
והסוחר רץ מהר הביתה, מצא את החבילה והחזיר לזקנה. אחר כך חזר שוב הביתה, תפס וחיבק את אשתו,

ליטף ונישק לה, הצטדק, כינה את עצמו בשמות גנאי כמו חיה פראית ומפלצת, נפל על ברכיים וביקש שתחזיר לו את אהבתה.
האישה, שבכל לבה אהבה את בעלה, סלחה לו וגם היא חיבקה ונשקה לו.
כל זאת למורת רוחו של השד איבליס שהתפייסות האוהבים הרגיזה אותו מאוד.
איבליס ראה כבר מרחוק שהמכשפה הזקנה הולכת לכוונו. הוא לא רצה להודות בפניה בהצלחתה ומהר קיפל את הקרניים שלו ועף חזרה לשאול.